

на умъ. Тая му мисълъ го раз-  
търси и той стана.

— Кжде Павле?

— Да ида, че работа ме чака.

— Добре, Павле, само на-  
ни утре да ме видишъ. Ако  
съмъ по-зле, ще отида въ гра-  
да. Че ела да се разберемъ.

Павелъ излезе, като отъ  
мжчилице.

Страхотно е да гледашъ со-  
бствената си жертва какъ гине.  
Непоносимо е да виждашъ че  
адскиятъ ти планъ успѣва и  
до като твоего собствено дѣ-  
ло те отвращава — да не мо-  
жешъ да поправишъ престѣп-  
лението си! Павелъ разбираше  
това и неможеше нищо да  
стори. И това го сломи, но  
пакъ не предприе нищо, за-  
щото надъ него стоеше нещо  
по силно: страха отъ извър-  
шеното, на което вдъхнови-  
теля бѣше Петко Мъглата.